УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Датум 05.03.2018.

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао комисију

24.01.2018. Научно-наставно веће Филолошког факултета у Београду

Одлуком 218/1 Научно-наставног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанта мр Александра Ђокановића.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. проф. др Јелица Новаковић-Лопушина, редован професор, ужа област Недерландистика (12.12.2012), Филолошки факултет Београд
2. проф. др Миодраг Лома, редован професор, ужа област Општа књижевност (07.12.2014), Филолошки факултет Београд
3. проф. др Хилде ван Беле (Hilde van Belle), редован професор, ужа област Низоземска књижевност и реторика (19.03.2014), Католички унверзитет Левен
4.
5.

II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

Кандидат Александар Ђокановић дипломирао је на Филолошком факултету 2000. године на Катедри за немачки језик и књижевност. На истом факултету стекао је 2009. године академски назив магистра филолошких наука. На Групи за низоземске студије на Филолошком факултету у Београду ангажован је од 2003. године најпре као спољни сарадник, а 2015. изабран је у звање лекора за низоземски језик. Од 2006. године био је запослен на Филолошко-уметничком факултету у звању лектора, а од 2009. до 2015. на истом факултету био је у звању вишег лектора за немачки језик.

III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

1. „Трансформација мита о Едипу у драми *Слепац* Хуга Клауса“ (у штампи у зборнику са скупа „Античка драма“)
2. „Jason en de Argonauten in de 20ste eeuw. Willem Brakman: *Een vreemde stam heeft mij geroofd*“ (предат у часопис *Neerlandica Wratislaviensia*)
3. „Oedipus-mythe in de 20ste eeuw in drie toneelstukken: Hugo Claus *Blindeman*, Heiner Müller *Ödipus, Tyrann* en Velimir Lukić *Tebanska kuga*“ (предат у часопис *Еразмо*)
4. „Енценсбергерова ангажована лирика 1960-их“, у: Недељковић/Вујчић: Језик и књижевност с обе стране зида – Sprache und Literatur dies- und jenseits der Mauer(n), Festschrift für Božinka Petronijević zum 65. Geburtstag, ФИЛУМ, Крагујевац, 2013, стр. 269-283, ISBN 978-86-85991-40-0
5. „Hans Magnus Enzensberger in Serbien“, у: Gönc/Petronijevic/Wrobel/Boose: *Treffpunkte. Literatur, Sprache und Didaktik im deutsch-serbischen Dialog*. Nr.8 der Ludwigsburger Hochschulschriften„Transfer”, Schneder-Verlag Hohengehren, 2013, стр. 74-95, ISBN 978-3-8340-1218-0
6. „Проблем зла у Гетеовој драми *Фауст*“, у: *Наслеђе* бр. 24, Крагујевац, 2013, стр. 127-140, ISSN 1820-1768

7. “Религија, филозофија и музика као симболи декаденције у роману *Буденброкови* Томаса Мана“, у: *Наслеђе* бр. 22, Крагујевац, 2012, стр. 35-45, ISSN 1820-1768

IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ

Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат мр Александар Ђокановић испуњава све услове за израду докторске дисертације.

V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА
НАПОМЕНА:

За ментора је предложен проф. др Душан Глишовић, ванредни професор Филолошког факултета у Београду, Катедра за Германистику

Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.

- *Politik im Werk Kafkas.*Tübingen und Basel, Francke Verlag, 1996, VII, 203 стр, ISBN 3-7720-2158-1.
- *Иво Андрић. Краљевина Југославија и Трећи рајх 1939-1941. Прилог проучавању југословенских и српских политичких и културних односа са Немачком, Аустро-Угарском и Аустријом.* Београд, Службени гласник, 2012, 855 стр, ISBN 978-86-519-1068-8
- *Вегеова драмска визија кнеза Лазара и пропасти Немањића.* У: *Свети кнез Лазар. Споменица о шестој стогодишњици Косовског боја, 1389-1989.* Београд, 1989, стр. 407-413.
- *Kafkas „denationalisierte“ Imagologie. Das „Eigene“ als „Fremde“ am Beispiel Karl Roßmanns.* In: *IVG. Begegnung mit dem „Fremden“. Grenzen – Traditionen – Vergleiche. Akten des VIII. Internationalen Germanisten-Kongresses, Tokyo, 1990*. Bd. 2, *Theorie der Alterität*. München, 1991, стр. 184-192.
- *Die politisierte Architektur. Zur Funktion von Architektur und Interieur in den Anti-Utopien des 20. Jahrhunderts.* In: *Neohelicon*, Budapest, Amsterdam, XIX, 1992, Nr. 1, стр. 207-217.

Комисија сматра да проф. др Душан Глишовић **испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област** Германистика.

VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:

ОЦЕНА:

1. формулације назива тезе (наслова)

Кандидат је предложио **радни назив тезе** „Der Argonautenmythos in der postmodernistischen Prosa (am Beispiel der Romane *Ein fremder Stamm hat mich geraubt* von Willem Brakman, *Medea. Stimmen* von Christa Wolf und *Das Goldene Vlies* von Borislav Pekić)“ / „Мит о Аргонаутима у прози постмодернизма (на примеру романа *Једно страно племе ме је опљачкало* Вилема Бракмана, *Медеја. Гласови* Кристе Волф и *Златно руно* Борислава Пекића“. **Комисија предлаже наслов** „Postmoderne Bearbeitung des Argonautenmythos in den Romanen *Ein fremder Stamm hat mich geraubt* von Willem Brakman, *Medea. Stimmen* von Christa Wolf und *Das Goldene Vlies* von Borislav Pekić“ / „Постмодернистичка обрада мита о Аргонаутима у романима *Једно страно племе ме је опљачкало* Вилема Бракмана, *Медеја. Гласови* Кристе Волф и *Златно руно* Борислава Пекића“ **уз закључак да је овај назив тезе прикладнији и да боље репрезентује суштину предложене теме истраживања.**

2. предмета (проблема) истраживања

Опис теме:

Предмет рада је компаративна студија о трансформацијама мита о Аргонаутима у прози постмодернизма у холандској, немачкој и српској књижевности. У раду ће се истражити мит као структурално начело књижевног стваралаштва и дати одговор на питања како се антички мит уклапа у нови контекст, како аутори врше адаптацију митолошког материјала, како интерпретирају мит у новом кључу и на који начин, полазећи од предлошка, остварују везу с актуелним тренутком. Поред тога, детаљно ће се разрадити симболика мита о Аргонаутима и њена релевантност за романе који су предмет анализе: *Једно страно племе ме је опљачкало* Вилема Бракмана, *Медеја. Гласови* Кристе Волф и *Златно руно* Борислава Пекића. У раду ће се дати преглед рецепције мита о Јасону, Медеји и Аргонаутима у немачкој, холандској и српској књижевности.

Комисија закључује да је предложени предмет истраживања својом сложеношћу, актуелношћу и значајем у областима дисертације.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

Кандидат је приложио библиографију од 54 библиографских јединица релевантних за истраживање. Овде наводимо јединице најзначајније за истраживање:

Genette, Gérard: Palimpseste. Die Literatur auf zweiter Stufe, Suhkamp, Frankfurt a.M. 1993

Frye, Northrop: Anatomija kritike, Naprijed, Zagreb, 1979.

Мелетински, Елеазар Мојсејевич: Поетика мита, Нолит, Београд, 1983.

Blumenberg, Hans: Arbeit am Mythos, Suhrkamp Verlag, Frankfurt a.M., 1979

Gottwald, Herwig: Spuren des Mythos in moderner deutschsprachiger Literatur: Königshausen & Neumann, Würzburg, 2007

Paardt, van der R.T.: Heilige plaatsen. Opstellen over antieke intertekstualiteit, Gooibergpers, Bussum, 2007

Paardt, van der R.T.: Mythe en metamorfose: Antieke motieven in de moderne literatuur, Prometheus, Amsterdam, 1991

Rössner, Michael: Auf der Suche nach dem verlorenen Paradies. Zum mythologischen Bewußtsein in der Literatur des 20. Jahrhunderts. Athenäums Monografien; Vol. 88., Athenäum, Frankfurt am Main, 1988

Seidensticker, Bernd / Vöhler, Martin: Mythen in nachmythischer Zeit. Die Antike in der deutschsprachigen Literatur der Gegenwart, de Gruyter Verlag, Berlin/New York, 2002

Hačion, Linda: Poetika postmodernizma: Istorija, teorija, fikcija, Svetovi, Novi Sad, 1996.

Hutcheon, Linda: A Theory of Parody, Urbana, Chigaco University of Illionois Press, 2000

Claes, Paul: De gulden tak. Antieke mythe en moderne literatuur, De Bezige Bij, Amsterdam, 2000

Sarup, Madan: An Introductory Guide to Post-Structuralism and Postmodernism, The University of Georgia Press, Athens, 1993

Krischel, Volker: Christa Wolf: Medea. Stimmen, Königserläuterungen, C. Bange Verlag, 2016

Wolf Christa: Von Kassandra zu Medea. Impulse und Motive für die Arbeit an zwei mythologischen Gestalten, in: Marianne Hochgeschurz: Christa Wolfs Medea. Voraussetzung zu einem Text. Mythos und Bild, Berlin 1998, 11-17

Bernheiden, Inge: Christa Wolf: Medea. Stimmen, Interpretationen Deutsch, Stark Verlag, 2013

Mudrak, Andreas: Lektüreschlüssel zu Christa Wolf: Medea. Stimmen, Reclam Verlag, 2009

Ахметагић, Јасмина: Антички мит у прози Борислава Пекића, Београд, Књижевна реч, 2001.

Пекић, Борислав: Тамо где лозе плачу. Есеји, дневници, Службени гласник, Београд 2014

Пекић, Борислав: У трагању за Елевсином или грађење Арга у: Анали Борислава Пекића, бр. 4, 2007

Пекић, Борислав: Рађање Атлантиде, БИГЗ, Београд 1996

Пијановић, П. / Јерков, А.: Поетика Борислава Пекића. Преплитање жанрова, Институт за књижевност и уметност, Службени гласник, Београд, 2009.
Пијановић, Петар: Поетика романа Борислава Пекића, Просвета, Београд, 1991.
Вучковић, Радован: Модерни роман двадесетог века, Службени гласник, Београд, 2013. Ђурић, Милош: Историја хеленске књижевности, Дерета, Београд, 2011.
Ниче, Фридрих: Рођење трагедије, Дерета, Београд, 2012.
Јунг, Карл Густав / Керењи Карл: Увод у суштину митологије, Федон, Београд, 2007.

4. циљеви истраживања

Циљеви

Циљ рада је формална и семантичка анализа трансформације митског обрасца. У раду ће се испитати испреплетеност мита са књижевношћу, одн. настанак књижевног текста на основу митске подлоге. Рад ће се детаљно бавити интертекстуалним односима и поступцима који се користе при обради ранијих извора на основу теорије интертекстуалности Жерара Женета. Предмет рада је и да се поменути романи упореде с оригиналним изворима, у којима је записан мит о Аргонаутима (у еповима Аполонија и Овидија, као и у драмама Еурипида и Сенеке). Најзад, извући ће се закључак шта је заједничко у примени мита о Аргонаутима у овим романима и у чему се састоје разлике.

Хипотезе

Античка митологија чини битан део прозе XX века. У својој студији *Поетика мита* Елеазар Мелетински констатује да од друге деценије XX века долази до појачане ремитологизације у књижевним делима. Појаву да поједини аутори свесно посежу за митолошким мотивима Мелетински назива *митопоетика* (*mythopoiesis*). Особеност неомитологизма најјасније се изразила у роману који, за разлику од драме и лирике, у ранијим епохама готово никада није био предмет митологизовања. До тога је дошло услед преображаја класичне форме романа и напуштања традиционалног реалистичког приповедања. Подвлачење паралеле између митског слоја и романескне приче, социјална мотивација карактера типична за прозу XIX века, бива потиснута у други план. Исто се догађа с објективним историјским временом, пошто се непосредна стварност доживљава као предвидива и поновљива. Ова појава укидања објективног, историјског времена и његово претварање у вечно време митског догађања назива се *спацијализација*, а дефинисао ју је Јозеф Франк. Препород мита у књижевности XX века налази корене у "филозофији живота" Ничеа и Бергсона, у делима Рихарда Вагнера, психоанализи Сигмунда Фројда и универзалној психологији несвесног Карла Густава Јунга, као и у новим етнолошким теоријама (Фрејзера, Малиновског, Леви-Брила, Касирера) које су довеле до непосредног приближавања етнологије и књижевности. У првом плану је дубинска психологија и инсистира се на вечном карактеру људске природе, која је независна од промељивих историјских условљености.

У главна обележја епохе постмодерне спадају технике монтаже, колажа, бриколажа, интертекстуалности, цитирања, експериментисања жанровима. Све те технике нарочито погодују за разне врсте комбинација и обраде митолошких елемената. Постмодернизам полази од становишта да оригиналног уметничког дела нема, свет је виђен као текст и условљен је текстуалношћу. У раду ће бити речи и о постмодернистичким техникама које су поменута три аутора користили у романима које ће се анализирати.

Аутори који су се бавили митолошким мотивима у прози XX века, међу којима су Мелетински, Фрај, Хачион, установили су да је обрада митова у XX веку увек пародијска и иронична. Мит је позадина која служи за изношење критике о савременом добу. Бавећи се епохом постмодернизма у својим студијама *Поетика постмодернизма* и *Теорија пародије* Линда Хачион изводи закључак да је читава постмодерна уметност по природи пародијска. Пародију као књижевну врсту и иронију као стилско средство налазимо у Бракмановом и Пекићевом роману. Оба романа су пародије на херојски свет мита, док се код Кристе Волф

пародија и иронија односе на начин на који се одређени догађаји конструишу у историјским списима.

Према постмодернистичком схватању објективно сазнање није могуће, историја допире до нас у фрагментима и постаје званична историја тек на основу ауторове интерпретације и фантазије. У поменутим романима наглашава се теза о непоузданости митских и историјских предања. Стога разградња и деконструкција мита изнутра представљају један од основних циљева ових романа. *Медеја. Гласови* исповедни је роман који се користи техником мултиперспективног приповедања. Сваки од монолога разоткрива бројне интриге које чине позадину настанка мита о Медеји као чедоморки. Криста Волф преиспитује трајање мита кроз историју, Пекића занима његова непрестана поновљивост. Код њега мит делује као архетип који се вечито обнавља. Бракман приповеда у првом лицу из перспективе Јасона, но у крајњој инстанци наслућује се да се Јасоново путовање с Аргонаутима дешава у глави приповедача, тј. самог аутора. Ни Пекић није неутралан приповедач, иако 'Аргонаутику' приповеда у трећем лицу. Понекад аутор износи своје мишљење посматрајући и тумачећи догађаје из перспективе главног лика Ноемиса. Поред тога, као приповедач јавља се и Орфеј који током похода опева славна дела Аргонаута. При томе се Орфејева верзија битно разликује од Ноемисове перспективе. На тај начин читалац постаје сведок настанка књижевног дела, али и стварних збивања на броду Арго. И код Бракмана Орфејеве песме и приповести прате поход Аргонаута, а убацују се и коментари и референце на настанак епа о њиховом јуначком подухвату.

Бракман се при писању романа *Једно страно племе ме је опљачкало* ослањао на Аполонијеву *Аргонаутику*, али уноси бројне измене у односу на оригиналну причу. Поход Аргонаута у овом роману измештен је на обале Северног мора дуж Низоземља. Низоземље опседа грчко племе Ахајци који доносе своје богове, док домаће становништво обожава троструку богињу Велику Мајку.

Бракманов роман је еклатантан пример пародије. Аргонаути уопште нису јунаци какве познајемо из легенде, они нису приказани као храбри, неустрашиви и одважни, већ уплашени и плачљиви. Не само да је руно лажно, већ и смисао читавог подухвата остаје нејасан. То целу мисију обесмишљава и чини је смешном. Пародијски карактер романа се огледа и у чињеници да Јасон не добија од Пелија, стрица који је отео круну његовом оцу, задатак да донесе Златно руно, већ од једне обичне сељанке.

Бракман у овом роману критикује цивилизацију утемељену на разуму. Симбол разума је грчки врховни патријархални бог Зевс. Његова противтежа је Велика Мајка, богиња коју поштује домаће становништво. Владавина Зевса доживљава се као нешто наметнуто и у супротности с правом људском природом. Велика Мајка симболизује прасиле природе и Јасон је поштује све време похода на руно. У целом роману видљив је сукоб између нових, патријархалних грчких богова са Зевсом на челу и Богиње Мајке.

У овом роману имамо непоузданог приповедача. Најпре не знамо у ком времену се радња дешава. С једне стране јављају се кафићи и хотели, док се с друге стране Аргонаути боре мачевима, копљима и секирама. Овде се историјско време стапа у митско свевреме. Непоузданост у приповедању долази до изражаја и у питањима да ли је Медеја помогла Јасону да уграби Златно руно и да ли је заједно с Јасоном учествовала у убиству свог брата Апсирта. О свему томе сазнајемо из ретроспективног приповедања Јасона који даје опречне информације и не доприноси откривању истине.

Роман *Медеја. Гласови* Кристе Волф писан је из перспективе шест приповедача који се наизменично смењују и једни друге допуњују. Роман је приповедан као ретроспектива догађаја који су претходили одлуци да се Медеја протера из Коринта. Поред Медеје и Јасона за реч се јављају Глаука, Јасонова љубавница, и још три лика из Медејиног окружења који ниси познати миту, а који се појављују као протагонисти у роману: Агамеда, Медејина ученица, Акамас и Леукон, саветници и астрономи краља Креонта. У монолозима приповедачи реконструишу причу о Јасону и Медеји, при чему је у средишту разматрања Медејина судбина, конкретније, питање како је ушла у историју као чедоморка.

Криста Волф врши корекцију мита. Захваљујући Еурипиду Медеја је у колективном сећању остала чувена као убица сопствене деце. У роману Кристе Волф, међутим, Медеја није приказана као зла вештица, од чије руке су страдали њени најближи. Сам мит се доводи у питање и деконструише. Волфова трага за објашњењем како је мит о Медеји доспео у историју. У њеној интерпретацији Медеја је представљена као жртва политичких интрига. При томе се ауторка позива на раније верзије пре Еурипидове драме, према којима Медеја није починитељка братоубиства нити чедоморства.

Роман *Златно руно* Борислава Пекића прати судбину породице Његован кроз различите историјске периоде. Своје митско порекло породица црпи из легенде о походу Аргонаута. Првих шест томова прати породичну сагу кроз векове и приповеда о њиховом настојању да преживе историјске ломове. Седми, последњи том романа обрада је античког мита о Аргонаутима, међу којима се обрео и предак породице Његован, Ноемис. Пекић у VII тому скраћује 'Аргонаутику' и завршава је проласком кроз Симплегаде. То је тренутак када Ноемис бива разоткривен као уљез на броду и када из митског прелази у историјско време.

И Пекић се, као и Бракман, ослањао на *Аргонаутику* Аполонија са Родоса. Роман уз извесне измене прати ток радње епа о Аргонаутима, али поједине делове митске приче изоставља или убацује нове. Седми том почиње у предисторијско митско време, време Златног доба. Ноемис у Елеусини среће Деметру која га упућује у Елеусинске мистерије. Пекић овде комбинује мит о Аргонаутима с митом о Деметри и Кори/Персефони. Као што се Кора сваке године враћа мајци из Хада на земљу, тако Ноемис наставља да живи у својим потомцима. По орфичком учењу о метемпсихози душа бива кажњена трајањем кроз историју и она се реинкарнира све док се не искупи за почињене грехе. Управо на овој идеји се заснива Пекићева 'Аргонаутика'. Тема VII тома романа је прелазак из мита у историју. Сви каснији Његовани понашају се по архетипском узору њиховог прапретка Ноемиса.

И Пекићев роман је пародија на мит. Аргонаути су приказани као сушта супротност митским јунацима. Као и код Бракмана понашају се нехеројски и кукавички. Тиме се доводи у питање не само митска прича, већ и митски начин мишљења.

5. очекивани резултати

Очекивани резултати истраживања треба да пруже одговор на питање шта је повод да савремени аутори посежу и обрађују древне митове и којим облицима рецепције се при томе служе. Када је реч о корпусу, утврдиће се сличности и разлике у начину репрезентације митолошког дискурса. Полазећи од мита о Аргонаутима у сва три дела се могу утврдити заједничке теме, али и разлике у начину репрезентације и интерпретације овог мита. Користећи митове, Пекић у својим романима настоји да прикаже вечиту поновљивост мита кроз историју. Криста Волф у први план ставља положај жене кроз историју, но њена Медеја је уједно и политички роман. Бракману је пре свега стало до митског приповедања. Његов роман је типичан пример постмодернистичког лудистичког концепта. Он у првом реду представља литерарну и интелектуалну игру чији је основни циљ поигравање с различитим изворима. Бракман жели да покаже како од прича настају митови. При томе, његова намера је да укаже на непоузданост митских предања, а једна од главних тема је контраст између рација и емоција, оличених у Зевсу и Великој Мајци богињи. Сва три романа износе критику цивилизације и као пандан савременој индустријској ери јавља се златно, преахајско доба. Сва три аутора комбинују легенду о Аргонаутима с другим митовима, попут мита о Едипу, мита о раскомаданом краљу богу који умире и васкрсава, мита о Златном добу. У сва три романа даје се алузија на то како је мит доспео у историју. При томе се истинитост митских и историјских извора доводи у питање. Док су Пекићев и Бракманов роман пародије на мит, Криста Волф жели да га коригује. Рад представља допринос компаративним студијама савремене немачке, српске и холандске књижевности с акцентом на митопоетским облицима стваралаштва у приповедној прози постмодернизма.

6. план рада

1 Увод
1.1 Предмет и циљ истраживања
1.2 Методе истраживања
1.2.1 Теорија интертекстуалности (Жерар Женет)
1.2.2 Нортроп Фрај: Рутуално-митолошка школа
1.2.3 Поетика постмодернизма и теорија пародије (Линда Хачион)
1.3 Корпус

2 Теоријски оквир истраживања
2.1 Појам и теорије мита
2.1.2 Аспекти митског мишљења
2.1.3 Вечита актуелност мита

3 Мит и књижевност - историјски увод
3.1 Мит у књижевности XX века
3.2 Поетика митологизовања (Мелетински)
3.2.1 Митолошки роман (као квазижанр)
3.2.2 Однос мита и историје (цикличност и линеарност)
3.2.3 Митска каузалност
3.2.3.1 Хронотоп (време-простор), спацијализација (Бахтин, Франк)
3.2.4 Однос мита и стварности (транспоновање мита у историјски контекст датог тренутка)
3.2.5 Однос мита и психологије

4 Биографије и поетика „митолошких романа“ Вилема Бракмана, Кристе Волф и Борислава Пекића
4.1 Вилем Бракман – биографија
4.1.1 Рецепција античких митова у романима Вилема Бракмана
4.2 Криста Волф – биографија
4.2.1 Рецепција античких митова у романима Кристе Волф
4.3 Борислав Пекић – биографија
4.3.1 Рецепција античких митова у романима Борислава Пекића
4.4 Закључак

5 Мит о Аргонаутима
5.1 Мит о Аргонаутима у *Аргонаутици* Аполонија са Родоса, *Метаморфозама* Овидија, *Медеја* Еурипида
5.2 Рецепција мита о Аргонаутима у низоземској, немачкој и српској књижевности
5.2.1 Мит о Аргонаутима у роману *Једно страно племе ме је отело*
5.2.2 Мит о Аргонаутима у роману *Медеја. Гласови*
5.2.3 Мит о Аргонаутима у роману *Златно руно*
5.2.4 Закључак

6 Теорија интертекстуалности Жерара Женета
6.1.1.1 Интертекстуални поступци при обради мита о Аргонаутима у роману *Једно страно племе ме је отело*
6.1.1.2 Интертекстуални поступци при обради мита о Аргонаутима у роману *Медеја. Гласови*
6.1.1.3 Интертекстуални поступци при обради мита о Аргонаутима у роману *Златн руно*
6.1.1.4 Закључак

6.2 Симболика мита о Аргонаутима
6.2.1 *Једно страно племе ме је отело*
6.2.1.1 *Медеја. Гласови*
6.2.1.2 *Златно руно*
6.2.1.4 Закључак

6.3 Поетика постмодернизма
6.3.1 *Једно страно племе ме је отело*
6.3.2 *Медеја. Гласови*
6.3.3 *Златно руно*
6.3.4 Закључак

6.4 Пародија
6.4.1 *Једно страно племе ме је отело*
6.4.2 *Медеја. Гласови*
6.4.3 *Златно руно*
6.4.4 Закључак

6.5 Проблем времена - хронотоп
6.5.1 *Једно страно племе ме је отело*
6.5.2 *Медеја. Гласови*
6.5.3 *Златно руно*
6.5.4 Закључак

8 Резултати истраживања
8.1 Сличности у анализираним романима Вилема Бракмана, Кристе Волф и Борислава Пекића
8.2 Разлике у анализираним романима Вилема Бракмана, Кристе Волф и Борислава Пекића

9 Закључак

7. методе истраживања

У погледу формалне анализе митског предлошка у новом тексту за методу истраживања изабрана је теорија интертекстуалности. Њен задатак је да испита дијалог који се одвија између предлошка и новонасталог текста, као и начин на који је подтекст укључен у нови контекст. У раду ће се доследно применити теорија интертекстуалности француског теоретичара Жерара Женета коју је изложио у својој студији *Палимпсести. Књижевност на другом степену* (1982). Када је реч о семантичкој анализи митске матрице у новонасталом делу, за поменуто истраживање релевантна је ритуално-митолошка школа, одн. архетипско-структурална критика Нортропа Фраја, настала у овиру Новог критицизма.

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ КАНДИДАТА: мр Александра Ђокановића
НАПОМЕНА:

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је мр Александар Ђокановић подобан за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобна за израду докторске дисертације у области Германистике, Недерландистике и Опште књижевности.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је проф. др Душан Глишовић подобан за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата мр Александра Ђокановића и предложене теме докторске дисертације „Postmoderne Bearbeitung des Argonautenmythos in den Romanen *Ein fremder Stamm hat mich geraubt* von Willem Brakman, *Medea. Stimmen* von Christa Wolf und *Das Goldene Vlies* von Borislav Pekić“ („Постмодернистичка обрада мита о Аргонаутима у романима *Једно страно племе ме је опљачкало* Вилема Бракмана, *Медеја. Гласови* Кристе Волф и *Златно руно* Борислава Пекића“) а да се за ментора именује проф. др Душан Глишовић, ванредни професор Филолошког факултета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА
КОМИСИЈЕ

1. проф. др Јелица Новаковић-Лопушина

2. проф. др Миодраг Лома

3. проф. др Хилде ван Беле

4.

5.